

Mer än hälften av alla hartsfält tillhörde vid denna tid maoris, enär de under annekteringstiden på 1840- och 50-talen av européerna ansågos värdelösa, då de varken lämpade sig till betesmarker eller jordbruk. Men maorihövdingarne voro förnämt folk och deras mannar i stammen åtskilligt bekväma av sig, därför voro de på sina ställen ej alldeles obenägna att till pakehas överlåta rätten att bearbeta vissa områden mot en överenskommen royalty. Sådana extra inkomster användes vanligen till inköp av »nappi» («Wolffs aromatice Schnapps», tillverkad i Schidam, Holland), som gav ett behagligt rus och »satte ned» det fleta fläsket och den söta kumeran.

Popokatewhenua var emellertid kronans mark, där var och en hade tillstånd att avgiftsfritt arbeta, och där hela kommersen sköttes av en gum-exportfirma i Auckland genom sin förvaltare eller *storekeeper* på platsen.

— — —
Dagen därpå regnade det fortfarande, och medan

Hartsgrävare.

»braständare») och varan blev en värdefull inkomstbringare för landet. Exporten nådde sin kulmen under åren 1880—85, eller just under den tid, författaren ägnade sig åt denna näring. Så småningom sinade sedan de bättre fälten ut och det blev mindre lönande för brittiska, germanska och skandinaviska »diggers» att arbeta dem, vadan dalmatier och galizier fingo, i början på 1890-talet, övertaga arvet.

Experterna anse nu, att, även om kärrmarkerna torrläggas, de kvarvarande lagren böra vara slutarbetade 1950, då kaurihartsen som världsvara blott är ett minne.

Förf.